

PENNIG

Szám: 68.236.

2337

J E G Y Z Ö K Ö N Y V

felvétel Budapest, 1945. július 9-én a "DEGOB"
Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság irodájában
/: VII., Bethlen tér 2.sz. :/.

Megjelenik: Hegyi Pálné sz. Weisz
Berta
Született: Bpest, 1909. máj. 31.
Foglalkozása: szabónő
Utolsó lakhely: Bpest, Gr. Zichy J. u. 38.
Koncentráció: csillagos ház
Táborok: Ravensbrück 1944. XII. 10-
1945. I. 10.
Pennig I. 13 - IV. 13
Gottschau V. 4.

Fentnevezett előadja a következőket:

Engem a zsidótörvények gazdaságilag
nem érintettek, mert mint szabónő az utolsó napig
dolgoztam. Én tartottam el magam, tekintve, hogy az
uram az utóbbi időben állandóan munkaszolgálatot tel-
jesített.

Mikor a németek bejöttek Magyarorszá-
ra, kényszerítve voltam, hogy sárga csillagot visel-
jek, sárga csillagos házban lakjam ahol igen korlá-
tozva volt a kimeneteli lehetőségek. Ettől eltekint-
ve is különböző megvonások voltak úgy élelmicikkekben,
mint hogy pl. nyilvános helyekre tilos volt menni,
sárga csillaggal el nem látott házba tilos volt be-
lépni, villamoson, csak pótkocsin volt szabad utaz-
ni és ehhez hasonló dolgok százai. A Szélesi kormány
azután betetőzte ezeket a dolgokat avval, hogy egy-
szerűen becsukott minden sárga csillagos ház kapu-
ját. Ekkor megszereztem a svájci védettséget és vé-
dett házba költöztem. Innen a nyilasok elvittek a

Teleki térre, ott töltöttünk egy éjszakát, következő állomások: Tattersall, óbudai téglagyár. Állandó gorombaságot és durvaságot szenvedtünk a minket kísérő nyilasoktól. Közben egy hét telt el, mi alatt egyetlen egyszer sem kaptunk enni, csupán egy ízben 1 meleg levest, amit a Vöröskereszt küldött utánunk.

December 2-án a Józsefvárosi pályaudvaron waggoniroztak, csupán nőket 16 - 40 éves korig. A többieket bedobták a gettóba.

Hegyeshalomig, illetve Zúrnidorfig nem nyitották ki a waggonajtót, itt pedig a németek átvettek a magyaroktól. Több lázas megbetegedés volt az uton, de ezen természetesen nem volt módunkban segíteni.

December 10-én megérkeztünk Ravensbrückbe ahol megkezdődött a rabságunk, mert én annak éreztem magam: rabnak. Kijöttek az SS katonák, a Politzeiek, azonkívül nők, akik ütöttek, vertek minket. Itt tudtuk meg, hogy mi az, hogy háftling és, hogy mi is azok vagyunk. 2000-en érkeztünk ezen a vonaton, betereltek egy sátorba ahol csupasz téglaföld volt, más semmi fekvőalkalmatosság. Itt töltöttünk napokat, nem tudom pontosan mennyit, mert egészen kábult voltam, a nappal egybefolyt az éjszakával. Kijelentették, hogy nincs barak és addig, amíg helyet tudnak teremteni ott fogunk lakni a sátorba. A pokrócot terítsük le a földre, ne sajnáljuk, mert ugyis elvesznek mindent.. Annyi hely azonban nem volt, hogy lefeküdhettünk volna, legfeljebb csak álltunk vagy ültünk.

Pár nap múlva megfürdettek minket, elszedtek minden holminkat, hátizsákot, ruhát stb. és a fürdés után ők adtak valami egészen lehetetlen ocska ruhát. Én szerencsés voltam, mert egy felöltőt kaptam, a többieknek egyáltalán nem volt felsőkabátjuk és ebben teleltünk.

Énnivalónk: reggel feketekévé, délelben répaleves minden iz nélkül, egyáltalán nem lehetett megenni és 25 dekányi kenyér. Itt reggelenként kihajtottak pár száz embert munkára, ami teljesen értelmetlen volt. Homokot lapátoltattak a hegyoldalban, ami igen nehéz volt, különösen azért, mert ekkor már beköszöntött a téli időjárás és mi nem voltunk ruházatilag egyáltalán a télre felkészülve. Nagyon

rosszul bántak velünk, folyton ütöttek, vertek nem volt egy perc nyugalomunk sem. Tisztálkodni nem lehetett, W.C. előtt sorakozni kellett, egyszóval borzalmas állapotok uralkodtak.

1 hónap után, január 10-én transportot állítottak össze és ebbe én is belekerültem. Elvittek bennünket Pennigbe. Odaérkezve elhelyeztek minket egy barakba és ami igen említésreméltó esemény volt: adtak egy takarót is. A Junkers féle repülőgépgyárban dolgoztunk, repülőgép alkatrészeket gyártottunk. Munkaidő napi 8 óra volt. A gyár élelmezett minket. Izletes étel volt, csak nagyon kevés. A gyár kb. 3 - 4 km-nyire volt a lagertől, ezt az utat gyalog tettük meg. Állandóan éhesek voltunk, mindenki szörnyen lefogyott, kivétel nélkül. A végén már alig tudtunk lézengeni.

Ilyen körülmények között töltöttünk itt el 3 hónapot és április 13-án az SS katonák és Aufseherinek kíséretében elindultunk egy bizonytalan cél felé. Első napokban gyalogoltunk naponta 20 - 30 km-t, a harmadik nap waggonokba raktak és 3 napon keresztül waggonokban utaztunk. Enni ezen idő alatt egyáltalán nem kaptunk. Ekkor kenyeret már hosszú napok óta nem láttunk, nem ettünk. Egy alkalommal kaptunk valami pár szem főtt krumplit. Waggonban utaztunk egészen Dachauig. Innen ismét gyalog mentünk egy állítólagos lager felé, amit nem találtak meg. Erdőben aludtunk és egy alkalommal innen megszöktem harmadmagammal együtt.

Mentünk faluról-falura megszereztünk élelmet a házakban. Bár nem szívesen engedtek be, de 1 - 1 éjszakát mégis eltöltöttünk istállóknak, vagy padlásokon. A legtöbb esetben mégis a szabadban szénakazlakban voltunk és fenyőerdőkben aludtunk. Két alkalommal elfogtak az SS katonák, akik más transportot kísértek, de azoktól is megszöktünk. 1 hét után elkerültünk egy paraszthoz, aki elbujtatott minket és enniadott és a padlásán töltöttük az időt, amíg május 4-én bejöttek az amerikaiak ebbe a Gottschau nevű helységbe és felszabadítottak. Mi még maradtunk a parasztházban, majd egyik társam kórházba került, én pedig a másikatársammal hazajöttem.

Fentieket saját tapasztalatomból adtam elő:

A jegyzőkönyvet felvettem: EGYI PÁLNÉ sz.
sz Berta.

